

קול יעקב

לרפוי"ש
רפאל דוד בן אודליה

לרפוי"ש
ישי בן שושנה

להצלחת
בעל העלון ומשפחתו

להצלחת ולרפואת
כל עם ישראל

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 18:49

צאת שבת: 19:57

זמן ר"ת: 20:33

עלון מס' 179 | י"ח בניסן |
תשפ"ד | שנה 4

סיפור לשולחן שבת

הערוך ששון בנייה | אין לקרוא בתפילה

סיפורו של הרה"ח ר' יחיאל נוח פלדמן

"אבי זצ"ל, הרה"ח ר' יחיאל נוח פלדמן, היה יהודי יקר מאד. כשהוא אירס את אחי הצעיר כבר הייתי בעצמי אברך נשוי ועקבתי בלא מעט מתח אחרי ההתחייבות הכספיות. אבי, כך ידעתי, נותן צדקה בלי חשבון. אמנם בשעתו, לא ידעתי את היקף הצדקות שנתן, אבל כבר אז חשדתי שהוא נותן סכומים גדולים מאד. לשם דוגמא, הגיע יהודי והוא סיפר לנו, שיום אחד פגש אותו אבי ברחוב, וראה שהוא סר ודואג, ממש אובד עצות. שאל אותו אבי, "קרה משהו? אפשר לעזור?"

האברך פרק את המשא מליבו. הוא בנה את ביתו, ועדיין אין לו מקרר. המחסור מציק לו מאד, ואין לו כסף כדי לקנות את המצרך הבסיסי הזה.

"זה הכל?" נרגע אבי, "זאת לא בעיה כל כך גדולה. בוא ונקנה מקרר, הם נכנסו לחנות למוצרי חשמל, ואבי קנה לו מקרר."

באותו זמן הייתי אני, בנו, אברך צעיר, ולי לא היה מקרר. אבי לא עשה אז שום חשבון. ראה יהודי נזקק ונתן מה שהיה לו. ההנהגה הזאת היתה קבועה, ולכן על אף שהרוויח יפה מפרנסתו, לא נמצא אצלו שקל מיותר. כשאחי התארס בשעה טובה, שאלתי את אבי כמה התחייב, והוא ענה, התחייבתי לתת מאה וחמישים אלף לירות לקניית דירה."

"אבא", שאלתי בתדהמה, "מאיפה תביא את הכסף?"

"זאת לא בעיה", אמר אבא. את המשפט ששמעתי מאז עוד פעמים רבות.

"לפני כמה ימים הודיע לי שנשאר לו סכום יפה מהפנסיה של העבודה". פחדתי שאם הכסף יגיע לידיי של אבי, הוא יחמוק לו מבין האצבעות, ואנחנו נוכל להגיד אחיו קדיש. לכן הצעתי לו שיתן לי את הכסף, ואחזיק אותו אצלי. "בסדר גמור", הסכים אבא, "רוצה שיהיה אצלך, בבקשה."

עוד אותו יום הגיש לי מעטפה. אני פותח וסופר, סופר שוב כדי להיות בטוח שלא התבלבלתי, והתוצאה לא מוצאת חן בעיני בכלל. במעטפה יש מאה אלף לירות, אבל אבי התחייב על מאה וחמישים. "אבא, צריך להוסיף עוד חמישים אחוז על הסכום. חסרים חמישים אלף לירות."

"זאת לא בעיה שלך", אמר לי אבא, זה הכסף ששלחו לי משמים, והכל יהיה בסדר."

אני לא בדרגה של אבא. הוא מרגיש כל כך בטוח ומוגן, אינו חושש ואינו דואג. הוא מסודר עם השידוך של אחי עוד מאז שהכריזו בשמים 'בת פלוני לפלוני, בית פלוני לפלוני', אבל אני, לבי כל עמי. החלטתי שצריך לעשות משהו, איזו השתדלות. אולי להשקיע את הכסף בעסק מניב. ביררתי אצל חברים מה כדאי לי לעשות, ומהי השקעה בטוחה שלא תסב נזק, ואף יש בה סיכוי שהערך של הכסף יעלה. המסקנה הייתה שהכי כדאי לקנות דולרים.

באותם ימים, לפני ארבעים שנה זה לא היה פשוט כל כך, אך בסופו של דבר השגתי את האנשים המתאימים. העסקה בוצעה, ובמאה אלף הלירות קניתי עשרת אלפים דולר.

ההכנות לחתונה הלכו והתקדמו. המחותנים מצאו דירה, והתקשרו אלי ביום שישי "ביום

לע"נ
יורם בן מרים כ"צ ז"ל

לע"נ
מרים בת רחל כ"צ ע"ה

לע"נ
דוד בן אסתר כ"צ ז"ל

"ומה יהיה עד אז?" "זאת לא בעיה שלך".

מפני הכבוד לא שאלתי, אם הבעיה היא לא שלי, אז מי זה שכן לוקח אחריות. מי זה שהבעיה היא כן שלו? הרי צריכים להביא עוד סכום עצום, ואין לי כל מושג בגיוס כספים. הלב שלי שקשק, והשאלה "מאיין יבוא עזרי" עמדה מול עיני, כשבסופה חמישים אלף סימני שאלה.

ביום שישי בבוקר התקשרו המחותנים וסיפרו שהם קנו את הדירה, והם מבקשים כמובן שלא נשכח להביא את הכסף במוצאי שבת. בשעה ארבע בצהריים, אחרי שאני יוצא מהמקווה, בשיכון ה' בבני ברק, אני רואה אנשים מתגודדים, מדברים, מרוגשים, בלאגן שלם. "מה קרה?" אני שואל מישו שהצלחתי לשלות מאיזו קבוצה של יודעי דבר, אתה לא יודע?" הוא מסתכל עלי, ונראה שהוא נהנה למדי מזה שהוא יודע ואני לא, "יש מהפיכת כספים בארץ. שער הדולר עלה בחמישים אחוז! עד עכשיו הדולר היה שווה עשר לירות, ומעתה הוא שווה חמש עשרה לירות!"

הייתי המום מהמידע, כי זה אומר ש... עשרת אלפי הדולרים שקניתי במאה אלף הלירות של אבא, שווים עכשיו מאה וחמישים אלף!!! לא ידעתי שלאבא יש חברים במשרד האוצר. לא ידעתי שיש לו קשרים איתם. איך הוא ניבא, במוצ"ש הכסף שלו יהיה שווה בדיוק כסכום הזה.

אבל אבא בכלל לא ידע שהחלפתי את הלירות בדולרים. הוא לא רקה כל קנוניה, ולא תכנן שום תכנון. הוא בטח בהשם לברו! ובעוד אני רואה עין בעין מופת גלוי, ומרוגש עד עמקי נפשי, אבי כלל אינו מביין על מה המהומה. הרי אבא שבשמים מחתן לו את הילדים. הוא היה בטוח שהקב"ה יעזור לו, והוא אכן עזר מה יותר פשוט מזה?

חמישי הבא נחתום על חוזה לקניית הדירה, בישרו לי, "אנחנו נביא את החלק שלנו, ואתם את החלק שלכם".

"בעזרת השם", עניתי, מקווה שנשמעתי טוב, כי מבפנים לא מספיק האמנתי במה שאני אומר.

מיד אחר כך יצרתי קשר עם אבי, "הם אומרים להביא את הכסף ליום חמישי הבא".

"בסדר גמור. זאת לא בעיה".

"אבל יש רק מאה אלף לירות".

"זאת לא בעיה", המשיך אבא באותה נימה רגועה ומיושבת. היה לי ברור שהוא אינו מתכוון לעשות דבר בנידון. החיים שלו לימדו אותו שאין קשר בין מהלך טבעי לתוצאה. עובדה. כשהיה בסיביר החליט שהוא אינו עובד בשבת. יהודים חשובים מאד ניסו לשכנע אותו לצאת לעבודה כיון שזה פיקוח נפש. "ההחלטה הזאת תהרוג אותך... הזהירו אותי, אבל הוא בשלו. לא עובד בשבת."

הגיע שבת, אבא נשאר בצריף, ובמוצאי שבת נקרא למפקדה. הוא קיבל מכות נוראות מהרשעים, ונפל למשכב. חודשים ארוכים עברו עד שהתאושש מהעונש, כך שלא רק שלא עבד בשבת, גם ביום חול פטרו אותו מעבודה. הוא החלים והשתחרר, ומאז השחרור ועד העליה לארץ, עסק בזיוף אנדיקטים - אישורים ליציאה מברית המועצות. ישנם יהודים רבים בארץ הקודש שחכים לו את חייהם, וכל אלה מוכיחים שמי שעושה את רצון השם בתמימות, הקב"ה אתו ואין לו מה לפחד וממה לחשוש.

בשעה שמונה בערב, ביום חמישי, התקשרתי בעצמי למחותנים כדי לנסות לדחות את תאריך הבאת הכסף. הם אמרו שאתקשר אליהם שוב בעשר בלילה. התקשרתי לאבא, והוא אמר לי: "תגיד להם שבמוצאי שבת אביא את הכסף".

קמצן בא לתחנת דלק

ושאל: "כמה עולה טיפה דלק?"

אמרו לו: "שטיפה זה בחינם".

אז ביקש: תטפטפו לי פול טנק".

חתן אחד נכנס לחופה שלו עם מוצץ.

האורחים שאלו אותו "מה זה?"

אז הוא ענה: "כשם שנכנסתי לברית כך אכנס לחופה לתורה ולמעשים טובים".

חכם אחד שואל טיפש: "איפה החיוך שלך?"

ענה לו הטיפש: "על הפנים!"

לע"נ
ניסים בן יצחק ז"ל

לע"נ
אשר (פליקס) בן סול ז"ל

לע"נ
אהובה בת חיה חיריה ע"ה